

Κώστας Χ. Πασχάλης

«Αγοράζουμε τα χρυσά σας δόντια ακόμα και με σφραγίσματα»

Βόλτα στην πόλη. Βράδυ καθημερινής. Η ζέστη έχει χτυπήσει κόκκινο. Τα μαγαζιά εστίασης άδεια. Οι καφετέριες το ίδιο. Οι σκοτεινές βιτρίνες των κλειστών καταστημάτων, στους κεντρικούς δρόμους της πόλης, χάσκουν σαν μαύρες τρύπες. Οι κινήσεις των περισσότερων ράθυμες. Ψάχνουμε έναν χώρο που να διαθέτει υποτυπώδη δροσιά. Η συντροφιά περιλαμβάνει έξι μεσήλικες άνδρες. Καθόμαστε. Έρχονται τα ποτά. Εμείς και ο σερβιτόρος. Η μουσική παρότι δυνατή επιτρέπει την υποτυπώδη κουβέντα.

Οι αυξημένοι λογαριασμοί, οι υποχρεώσεις, τα νοίκια που δεν καταβάλλονται, η δουλειά που έχει γίνει βασιανιστική. Η κρίση, οι συνέπειες, οι ευθύνες, η κυβερνητική πολιτική, το Μνημόνιο, η διαχείριση του χρέους, οι δηλώσεις των πολιτικών παραγόντων.

Οι τόνοι ανεβαίνουν.

Παραπομπές σε κείμενα δημοσιογράφων, σε θέσεις πολιτικών κομμάτων, σε ειδήσεις από ξένα πρακτορεία ειδήσεων. Επιστροφή στη δραχμή και νέο ξεκίνημα. Εμμονή στο ευρώ και στην επιτακτική ανάγκη να βρει η Ευρώπη το δρόμο της.

Δεύτερος γύρος ποτών.

Να διεκδικήσουμε την αναδιάρθρωση του χρέους. Να δείξουμε στους ευρωπαίους πως δεν «μασάμε». Να σεβαστούμε τις υπάρχουσες συμφωνίες και να δούμε πως θα επαναδιαπραγματευτούμε τη συνέχεια. Το Μνημόνιο απέτυχε. Άλλος δρόμος δεν υπάρχει. Η χρεοκοπία είναι δεδομένη. Απλά είναι θέμα χρόνου. Δεν θα μας αφήσουν να πτωχεύσουμε.

Δύο όμορφες κοπέλες, ελαφρώς ενδεδυμένες λόγω της αφόρητης ζέστης, περνούν από μπροστά μας. Η κουβέντα υποχωρεί καθ' όσον διασχίζουν το χώρο. Τα βλέμματα όλων μας εστιάζονται πάνω τους. Με το που απομακρύνονται η κουβέντα, παρά την επιμονή κάποιων στη προηγούμενη θεματολογία, πηγαίνει στον προγραμματισμό των επερχόμενων διακοπών (να υποθέσω πως μας επηρέασε η θέα των κορασίδων. Εφ' όσον δεν είμαστε σε θέση να λύσουμε το πρόβλημα της οικονομίας ας δούμε τι μπορούμε να κάνουμε μέσα στο καλοκαίρι.

Κάμπινγκ, νησιά, γειτονικές ακτές. Είναι η ώρα των αφηγήσεων για εμπειρίες από θαλασσινές εξορμήσεις του παρελθόντος. Τότε που οι διακοπές είχαν άλλο «πρόσημο». Ενώ τώρα... Κατά έναν περίεργο τρόπο το παρελθόν πάντα εξωραϊζεται σε κάτι τέτοιες συναντήσεις. Γίνεται έναν ονειρικό πεδίο, πλασματικό εν πολλοίς πλην ικανό να κρατήσει ζωντανές τις βραδινές ονειρώξεις μας. Η συζήτηση έφθασε εκ των πραγμάτων στις μνήμες από τις μετεφηβικές περιπλανήσεις στα νησιά του Αιγαίου. Όλοι κάτι είχαν να αφηγηθούν. Αν στην ηλικία μας δεν έχεις τη δυνατότητα να αφηγηθείς μία (έστω και φανταστική) ιστορία που έζησες στα νιάτα σου σε κάποιο πρωτόγονο κάμπινγκ, ή σε κάποιο από τα άγονα νησιά, πάντα βέβαια με το απαιτούμενο βάρος που προσδίδει στην αφήγηση ένα love story, «δεν υπάρχουν»...

Με εξαντλημένα τα περιθώρια των αντοχών μας (αύριο δουλεύουμε...) και με ικανή δόση αλκοόλ στο αίμα μας, ζητούμε το λογαριασμό. Στο μαγαζί παραμένουμε εμείς και ο σερβιτόρος.

Φεύγουμε τελευταίοι. Ήμαστε τρεις. Βαδίζουμε προς το κέντρο. Ένας από τη παρέα κοντοστεκέται μπροστά σε μια αφίσα. Μία από αυτές που «κοσμούν» τις σκοτεινές βιτρίνες των κλειστών καταστημάτων. Κοντοστεκόμαστε από περιέργεια. Την ξεκολλάει και μας διαβάξει τις πρώτες σειρές:

« Αγοράζουμε τα χρυσά σας δόντια ακόμα και με σφραγίσματα – Χρυσή ευκαιρία...»

Νομίζουμε πως μας κάνει πλάκα. Όχι, διαβάξει ακριβώς αυτό που βλέπει. Ο τρίτος της παρέας επιχειρεί να αστεϊευτεί: «Δηλαδή τα βγάζουν και τα παραδίδουν;», ρωτάει με χαμόγελο που υποχωρεί πάραυτα μπροστά

Κώστας Χ. Πασχάλης

«Αγοράζουμε τα χρυσά σας δόντια ακόμα και με σφραγίσματα»

στη δική μας παγωμένη έκφραση.

Ζήτησα την αφίσα, τη δίπλωσα και την έβαλα στην τσέπη. «Τεκμήριο εγκλήματος». Μερικά μέτρα παρακάτω ο καθένας πήρε το δρόμο για το σπίτι του.

«Άντε και αύριο με υγεία...»